

Arrest

nr. 234 842 van 3 april 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat P. DE WOLF *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 mei 2018 België binnen met zijn identiteitskaart en een kopie van zijn paspoort en verzoekt op 28 mei 2018 om internationale bescherming. Op 25 juni 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 26 juni 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Khan Younes, Gaza, op 16 juli 1994. U bent van Palestijnse afkomst, bent Arabier en moslim. U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen. U staat niet geregistreerd bij de UNRWA.

U heeft uw gehele leven in Abasan Kabira te Khan Younes verbleven bij uw familie. Vanaf 19 oktober 2017 tot aan uw definitief vertrek verbleef u in de regio Benne Saleh, bij een vriend van uw vader.

U komt uit een gezin met zeven kinderen, van wie één zus en drie broers in België verblijven. Zij dienden op basis van geheel eigen redenen een verzoek om internationale bescherming in. Uw zus, A. H. (...), diende op 20 februari 2015 een verzoek om internationale bescherming in, zij ontving van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 18 maart 2015 de status van erkend vluchteling. Uw broer, T. K. K. I. (...), diende op 7 december 2015 zijn verzoek om internationale bescherming in, hij ontving op 24 december 2015 de status van erkend vluchteling van het CGVS. Uw broer, T. I. K. I. (...), diende op 17 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in, hij ontving op 9 oktober 2018 de status van erkend vluchteling van het CGVS. Uw broer, T. M. K. I. (...), diende op 7 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in, zijn procedure is nog lopende. U geeft aan dat uw broers tevens problemen hebben gekend met Hamas.

Uw broer Mo. (...) en uw broer Mu. (...) verblijven tot op heden in Gaza, te Abasan Kabira. Uw broer Mu. (...) raakte op 9 oktober 2015 gewond door de gevechten die plaatsvonden tussen Hamas en Israël. Ook uw ouders verblijven tot op heden in Gaza. U geeft aan dat uw vader en moeder naar Gaza City zijn verhuisd omwille van bedreigingen die uw vader van Hamas ontving. Dit omwille van de ligging van het ouderlijk huis. De regio is immers bekend voor de plaatsing van militaire toestellen en het graven van tunnels door Hamas. Uw ouders zijn beiden actief in het onderwijs.

In 2016 heeft u uw bachelordiploma behaald. Vervolgens heeft u in Gaza als boekhouder gewerkt bij 'Ebdaa for Advertising'.

In de periode februari 2017 – maart 2017 bent u gedurende een drie- tot viertal weken naar Maleisië gereisd voor toerisme. U verbleef tevens in Indonesië.

Op 25 september 2017 bent u door drie leden van Hamas tegengehouden. Er werd u gevraagd uw vader te overtuigen om het ouderlijk huis aan hen te verkopen. U weigerde dit en hiervoor werd u vijf dagen opgesloten. U diende een document te ondertekenen dat u hierover zou zwijgen en dat u geen procedure zou starten. Uw vader heeft toen besloten dat het beter was om u naar het buitenland te sturen, anders zou u beschuldigd worden van spionage en landverraad. Na uw vrijlating heeft u op een keer de militaire wapens van Hamas verplaatst, verder weg van uw huis. U denkt dat ze u toen misschien gezien hebben en het daarom op u gemunt hebben. Op 19 oktober 2017 ontving u van Hamas een oproepingsbrief. Ze hebben u tevens via een brief laten weten dat uw einde nadert.

Op 17 december 2017 heeft u Gaza verlaten. U verliet Gaza via 'tansiek' naar Egypte. Daarna reisde u via Turkije naar Griekenland, waar u het vliegtuig nam naar België met transit in Barcelona. Op 28 mei 2018 diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer dat u opgesloten of vermoord zal worden door Hamas.

U geeft aan dat uw vader in augustus 2018 het ouderlijk huis ging controleren. Zijn arm werd toen door Hamas gebroken.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: kopie eerste pagina paspoort (geldigheid 02/06/16 – 01/06/21) en een kopie van uw visum van Turkije (geldigheid 12/10/17 – 10/04/18), uw originele identiteitskaart, uw originele geboorteakte, een kopie van een werkattest, een kopie van een convocatiebrief (19/10/2017), een kopie van een document met betrekking tot schade aan het huis in 2014, een kopie van bachelordiploma, kopie van uw puntenlijst aan de Islamitische Universiteit in Gaza en van uw puntenlijst van het middelbaar onderwijs, een kopie van uw opleiding bij de UNRWA, een kopie van medische attesten van uw broer Mu. (...), een kopie van de eerste pagina van het paspoort van Mu. (...), foto's van uw gewonde broer Mu. (...) en foto's van uw gewonde vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorafgaandelijk te worden opgemerkt dat uit het gegeven dat uw zus H. (...) en uw broers K. K. I. (...) en I. K. I. (...) erkend werden als vluchteling niet betekent dat u ipso facto dient erkend te worden als vluchteling. Elk verzoek om internationale bescherming moet immers individueel onderzocht worden, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van gewoonlijk verblijf op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten in kader van uw twee persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal (CGVS 1 dd. 18.09.2018; CGVS 2 dd. 25.01.2019) en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst wordt de door u aangehaalde problematiek met Hamas bekeken en dient opgemerkt te worden dat het CGVS haar bedenkingen uit bij de reactie die u had toen u op 25 september 2017 met de drie Hamasleden geconfronteerd werd. Het CGVS uit des te meer haar bedenkingen hierover gezien de door u beweerde eerdere spanningen tussen uw familie en Hamas. U geeft immers aan dat uw vader reeds in het verleden in aanraking kwam met Hamas omwille van de ligging van uw ouderlijke huis: "Ons huis lag in een regio waar er veel gronden worden gebruikt om tunnels te graven. Er worden veel wapens verborgen. Het was een 'hete' regio. Ze hebben mijn vader meerdere keren gevraagd om zijn huis en zijn eigendom voor hun vrij te laten." (CGVS 2 p.4). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat uw vader uw broers reeds naar het buitenland had gestuurd omwille van de problemen die ze kenden met Hamas, maar waarover u niet veel weet te vertellen (CGVS 1 p.9, CGVS 2 p.5-6). In dit licht plaatst het CGVS vraagtekens bij uw reactie op het moment dat u geconfronteerd werd met de drie Hamasleden die uw hulp vroegen uw vader te overtuigen het huis te verkopen. U geeft aan dat u hen van antwoord diende: "Neen, ik kan niet helpen. Ons huis wordt verwoest, schade, door jullie. Mijn broer raakte gewond, ook door jullie." (CGVS 2 p.6) en dat u als gevolg hiervan vijf dagen door hen werd meegenomen en opgesloten (CGVS 1 p.7, CGVS 2 p.6). Gezien de spanningen tussen uw familie en Hamas, vindt het CGVS het merkwaardig dat u zich niet op een voorzichtigere manier opstelde ten opzichte van die drie Hamasleden. U was er zich immers van bewust dat uw broers Gaza dienden te verlaten omwille van problemen met Hamas, alsook dat uw vader reeds eerder met hen in aanraking was gekomen. U kon er toch niet van uitgaan dat het weerwerk dat u bood geen negatieve reactie zou uitlokken. In het licht van de spanningen met Hamas en uw familie, vindt het CGVS het opmerkelijk, om niet te zeggen ongeloofwaardig, dat u niet voorzichtigter gehandeld heeft.

Wat verder de door u beweerde vrees ondermijnt is de vaststelling dat u na uw vrijlating op 30 september 2017, zonder meer terugkeert naar uw ouderlijke verblijfplaats (CGVS 2 p.4). Deze houding vindt het CGVS niet aannemelijk daar uw ouderlijke verblijfplaats de kern uitmaakt van de door u beweerde problemen (CGVS 1 p.7, CGVS 2 p.6). Deze appreciatie wordt verder kracht bijgezet gezien de reeds genoemde spanningen omwille van de locatie van uw ouderlijk huis. Aangezien uw familie al geconfronteerd werd met problemen die u, gezien de familiale context, zeker niet onbekend waren, kan er verwacht worden dat u zich niet zonder meer opnieuw zou begeven naar de plaats waar de grondslag van uw problemen te vinden is. Het feit dat u zonder meer na uw vrijlating naar huis terugkeerde en u daar woonachtig bleef tot u een oproepingsbrief ontving, doet dan ook afbreuk aan de door u beweerde vrees. In het kader van die oproepingsbrief geeft u aan dat u niet weet om welke reden u die ontving, u geeft aan dat dit mogelijk zou kunnen omdat ze u gezien zouden hebben toen u hun wapens verplaatste (CGVS 2 p.6-7). Het CGVS valt in herhaling, wanneer ze aangeeft dat ze dit gedrag, dat u openlijk inging tegen hen, moeilijk kan plaatsen gezien de reeds eerdere familiale problemen met Hamas die zich hadden voorgedaan en waardoor zelfs uw broers Gaza dienden te verlaten. Dit alles doet afbreuk aan de door u beweerde problemen.

Verder vindt het CGVS het niet aannemelijk dat u, hoewel u een oproepingsbrief ontving en hier geen gevolg aan gaf, probleemloos de rest van uw verblijf in Gaza, dus tot aan uw vertrek op 17 december 2017, kon doorbrengen (CGVS 1 p.7, CGVS 2 p.6). Het feit dat u aangeeft geen problemen te hebben gekend daar u ondergedoken leefde bij een vriend van uw vader doet hieraan geen afbreuk (CGVS 1 p.7, CGVS 2 p.6-8). Indien Hamas het effectief op u gemunt zou hebben, kan er verwacht worden, gezien de reputatie van Hamas en de reeds bestaande familiale spanningen, dat Hamas effectievere manieren zou ondernomen hebben om hun doel te bereiken. U geeft zelfs aan dat de Gazastrook klein is (CGVS 1 p.5), waardoor het niet onmogelijk is om hun doelwit te vinden, temeer ervan uitgegaan kan worden dat deze groepering beschikt over een uitgebreid netwerk. Bovendien kan er verwacht worden dat Hamas, indien ze het effectief op u gemunt hadden, uw overige familieleden die woonachtig waren in Gaza, niet ongemoeid zouden laten om druk op hen uit te oefenen. Het gegeven dat u probleemloos, sinds uw vrijlating op 30 september 2017, tot aan uw definitief vertrek op 17 december 2017, in de Gazastrook kon verblijven, mag niet los gezien worden van de context van de spanningen tussen uw familie en Hamas en doet in sterke mate afbreuk aan de door u beweerde vrees.

Wat verder uw beweerde problemen ondermijnt is de vaststelling dat u aangeeft dat uw vader in augustus 2018 naar het ouderlijk huis terugkeerde (CGVS 2 p.7). U geeft aan dat uw vader samen met uw moeder naar Gaza City verhuisde omdat "Hij werd vaak lastiggevalen en er waren veel problemen in onze regio, daarom is hij verhuisd. Hij wordt bedreigd door Hamas. ... Je kan zeggen dat hij zich verstopt heeft. ... Hamas bedreigde hem direct met moord, als hij ons huis niet aan hem verkoopt." (CGVS 2 p.4, 5). Alsook "Mijn vader verblijft in Gaza stad, ver van ons ouderlijk huis. Eigenlijk gaat niemand terug naar ons ouderlijk huis, om niet opnieuw met Hamas in contact te komen." (CGVS 2 p.7). Het hoeft niet te verwonderen dat deze verklaringen in sterke mate genuanceerd worden daar u aangeeft dat uw vader in augustus 2018 naar het ouderlijke huis terugkeerde. Indien er een dermate bedreiging vanwege Hamas uitgaat, waarbij uw vader bedreigd werd vermoord te worden, kan er verwacht worden dat er alles in het werk gesteld zou worden om de ouderlijke woonst te vermijden. U hiermee geconfronteerd, zegt u "Mijn vader was gewoon op bezoek, om het huis te checken." (CGVS 2 p.7). Hieruit blijkt dat er geen hoogdringende aanleiding was die uw vader noodzaakte om naar het huis terug te keren. Het hoeft niet te verwonderen dat ook deze vaststelling in sterke mate afbreuk doet aan de door u beweerde vrees.

Wat verder de oprechtheid van de door u beweerde problemen in sterke mate ondermijnt zijn de volgende bezwarende vaststellingen. Zo is er de vaststelling dat u, hoewel u spreekt over de problemen die uw broers kenden met Hamas, deze problemen niet nader kan omschrijven (CGVS 1 p.8-9, CGVS 2 p.5-6). Het CGVS staat hier wantrouwig tegenover, daar er verwacht kan worden dat u hierover meer zou kunnen vertellen gezien u aangeeft dat uw familieleden omwille hiervan de Gazastrook dienden te verlaten en er toch van uitgegaan kan worden dat hier binnen de familie over zou zijn gesproken. Wat verder uw oprechtheid in zeer sterke mate ondermijnt zijn uw niet coherente en leugenachtige verklaringen met betrekking tot uw periodes in het buitenland (CGVS 1 p.11-13, CGVS 2 p.7-8). Bij nazicht van uw Instagramprofiel vond het CGVS foto's terug die u niet overeen kwamen met de verklaringen die u ten overstaan van het CGVS had afgelegd. Zo blijkt uit foto's op uw Instagramprofiel dat u aanwezig was in Indonesië, terwijl u aangeeft bij het CGVS dat dit in Turkije was (CGVS 1 p. 12-13) en u dit later bijschaafde dat het in Maleisië (CGVS 2 p.3) was. Hoewel u duidelijk gevraagd werd of u nog in andere landen bent geweest, geeft u aan van niet (CGVS 2 p.3, 8). Na confrontatie met de info waarover het CGVS beschikte en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, geeft u uiteindelijk toe dat u toch in Indonesië bent geweest (CGVS 2 p.8). Al deze vaststellingen hebben tot gevolg dat het CGVS zeer sterke vermoedens heeft dat u informatie bewust achterhoudt om het CGVS te misleiden. Het hoeft niet te verwonderen dat dit in ernstige mate afbreuk doet aan uw algehele geloofwaardigheid. Over uw paspoort geeft u aan dat u dit niet kan voorleggen omwille van het feit dat u het bent kwijtgespeeld (CGVS 1 p. 11, CGVS 2 p. 7). Het CGVS aanvaardt deze uitleg niet voor het ontbreken van een dergelijk essentieel document om uw reisweg en verblijf in het buitenland te staven. Het CGVS uit sterke vermoedens dat u bewust uw paspoort niet voorlegt om haar te misleiden. Het CGVS vermoedt dat u nog steeds in het bezit bent van uw origineel paspoort daar u klaarblijkelijk wel in staat bent om een kopie van de eerste pagina van uw paspoort voor te leggen, alsook van de pagina met uw Turks visum. Dit alles behoeft verder geen betoog en komt uw geloofwaardigheid absoluut niet ten goede.

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. De kopie van de pagina's uit uw paspoort, uw originele identiteitskaart, uw originele geboorteakte en uw studiedocumenten hebben betrekking op uw identiteit en uw herkomst die door het CGVS niet in twijfel

worden getrokken. De oproepingsbrief die u neerlegt ter staving van uw beweerde problemen buigt tevens de appreciatie van het CGVS niet om omwille van de hierboven uitvoerig besproken redenen. Daarenboven heeft een dergelijk document enkel waarde ter ondersteuning van een coherent relaas, wat in uw hoofde niet het geval is. Het document dat u neerlegt aangaande de schade aan het huis door de oorlog van 2014 dient op zich niet betwist te worden, maar uit dit document valt geenszins uw persoonlijke vrees af te leiden. Hetzelfde geldt voor de documenten die u neerlegt aangaande de problemen van uw broer Mu. (...). Dit hoeft op zich niet betwist te worden, maar hieruit kunnen evenmin de door u beweerde problemen worden afgeleid. U bent er niet in geslaagd om met de door u neergelegde documenten de appreciatie van het CGVS om te buigen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielse relaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoort is.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw bachelordiploma behaald heeft en dat u in Gaza gewerkt heeft als boekhouder (CGVS 1 p. 6). Hieruit blijkt dat u over een degelijke scholing beschikt, alsook over een dosis professionele ervaring wat uw kansen op de arbeidsmarkt bij terugkeer naar de Gazastrook

vergroot. Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat uw beide ouders werkzaam zijn als leerkracht (CGVS 1 p.3, CGVS 2 p.4-5). U geeft aan dat hun financiële situatie niet meer is zoals vroeger, maar dat ze kunnen voorzien in hun basisbehoeften (CGVS 2 p.5). Tevens is het ouderlijke huis waar u opgegroeide in eigendom van de familie (CGVS 2 p.5). Over uw broer Mo. (...) die in de Gazastrook verblijft, geeft u aan dat hij een woning in eigendom heeft en dat hij zich bezighoudt met het kopen en verkopen van goederen (CGVS 2 p.5). Uw broer Mu. (...) verblijft bij uw broer Mo. (...) in de Gazastrook (CGVS 2 p.6). Omwille van de fysieke schade die hij geleden heeft in 2015, krijgt hij maandelijks een uitkering via de Palestijnse Autoriteit te Ramallah (CGVS 1 p.8). U weet niet of uw broer deze op heden nog ontvangt. Uw broer Mu. (...) werkt als ambtenaar voor een liefdadigheidsorganisatie (CGVS 1 p.8, CGVS 2 p. 6). U geeft aan dat u in contact bent met uw familieleden die in Gaza verblijven (CGVS 2 p.9). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer niet zou kunnen rekenen op hun steun.

Daarnaast wil het CGVS tevens aanstippen dat u aangeeft dat u in 2017 om aan toerisme te doen voor een aantal weken naar Maleisië en Indonesië bent gereisd (CGVS 2 p.3, 8). Hieruit blijkt tevens dat u over een degelijke financiële draagkracht beschikt, dit behoeft op zich geen verdere uitleg. Bovendien blijkt uit uw verklaringen ten overstaan van DVZ dat uw vader 4000 dollar heeft betaald voor uw uitreis uit Gaza, waaruit blijkt dat uw vader toch enige financiële draagkracht heeft of op zijn minst in staat was een dergelijk bedrag bij elkaar te sprokkelen. In Turkije contacteerde u een smokkelaar die u 6000 dollar betaalde (Verklaring DVZ punt 30). Het feit dat u en uw familie in staat waren een dergelijk bedrag bij elkaar te krijgen, wijst er eveneens op dat jullie niet onbemiddeld waren en/of op zijn minst mensen kenden die hierbij konden helpen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een menssonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 31 mei 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent, in maart en mei 2019, werd langeafstandsraketten afgevuurd op Israëlisch grondgebied. Deze werden beantwoord door Israëlische bombardementen waarbij doelwitten die een band hebben met Hamas en IS gevisieerd werden. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Sinds 6 mei 2019 is er een staakt-het-vuren van kracht.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te

drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de verslagperiode gedood (60-80%) of verwond (80-98%) werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in eind maart en begin mei 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Abasan Kabira en hierbij verwijst naar het gegeven dat uw regio vlakbij de grens ligt en door Hamas voor militaire doeleinden wordt gebruikt om raketten af te vuren en tunnels te graven (CGVS 1 p.7) dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Immers dient te worden opgemerkt dat uw ouders intussen verhuisd zijn naar Gaza City om aan deze situatie te ontkomen en is er bijgevolg geen reden waarom u hier niet terecht zou kunnen (CGVS 2 p.4). Daarenboven dient opgemerkt dat uw broers Mo. (...) en Mu. (...) nog steeds in Abasan Kabira wonen, uw broer Mo. (...) heeft daar een eigen huis, waaruit blijkt dat deze vrees gerelativeerd dient te worden (CGVS 2 p.5-6).

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden

bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoot. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïmiseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen,

organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid”, van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In hoofddorde vraagt verzoeker om de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Met betrekking tot de redenen waarom hij zijn land van oorsprong heeft ontvlucht, stelt verzoeker vooreerst te volharden in zijn verklaringen. Hij vervolgt:

“Vooreerst stelt de tegenpartij zich vragen bij de reactie van verzoekende partij op het moment dat hij geconfronteerd werd met drie Hamasleden.

De tegenpartij lijkt er van uit te gaan dat er slechts een bepaalde manier van reageren mogelijk is in dergelijke situatie, met name enige voorzichtigheid aan de dag leggen. Zij is de mening toegedaan dat, vermits verzoekende partij niet heeft gereageerd op de manier die de tegenpartij als de meest (om niet te zeggen 'enige') logische bestempeld, het asielrelaas ongeloofwaardig is.

Dit argument houdt geen steek, daar het voorbij gaat aan de diversiteit van manieren waarop personen geplaatst in dezelfde situatie kunnen reageren.

Verzoekende partij wenst te benadrukken dat haar reactie een natuurlijke en logische reactie is. Verzoekende partij voelde immers een diepgaande haat tegenover Hamas en dit juist omwille van al de problemen die Hamas had veroorzaakt voor zijn familie.

Verzoekende partij was op een punt gekomen dat zij zich liet leiden door haar haat en steevast wilde voorkomen dat haar familie gedwongen zou worden om het ouderlijke huis te verlaten.

Vervolgens stelt de tegenpartij zich vragen bij het feit dat verzoekende partij na haar vrijlating is teruggekeerd naar het ouderlijke huis, vermits deze verblijfplaats de kern uitmaakt van de problemen die zij kende in de Gazastrook.

Ook dit hoeft niet te verwonderen.

Immers, de familie van verzoekende partij verbleef nog steeds op dat adres en verzoekende partij was er van overtuigd dat het ondertekenen van het document waarin zij verklaarde dat zij niet langer weerstand zou bieden, de situatie enigszins getemperd was. Zij zag dan ook niets verkeerd in het terug huiswaarts keren na haar vrijlating.

De tegenpartij gaat nogal gemakkelijk over tot het besluiten van ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag, voornamelijk gebaseerd op gedragingen die ingaan tegen hoe de tegenpartij acht dat een persoon geplaatst in dezelfde omstandigheden zich zou gedragen.

Het hoeft geen betoog dat dit wel zéér subjectieve argumenten zijn, die niet ondersteund worden door objectieve vaststellingen.

Vervolgens stelt de tegenpartij zich vragen bij het feit dat verzoekende partij sinds zijn vrijlating tot aan zijn vertrek probleemloos in Gaza heeft kunnen verblijven, ondanks het negeren van een oproepingsbrief. Zij meent eveneens dat indien Hamas het effectief op verzoekende partij gemunt zou hebben, zij meer druk zouden hebben uitgeoefend op de familieleden van verzoekende partij.

Nochtans had verzoekende partij duidelijk verklaard dat hij onderdook bij een vriend van de vader van verzoekende partij, en dit vanaf 19.10.2017 tot zijn vertrek uit Gaza op 17.12.2017. Zie in deze zin (CGVS 2, p. 4):
"(...)"

Verzoekende partij wenst bijkomend op te merken dat dit huis zich ver van de bewoonde wereld, in een agrarisch gebied, bevond waardoor het aanzienlijk moeilijker was voor Hamas om haar daar op te sporen.

Verzoekende partij liet ook duidelijk verstaan dat haar ouders momenteel in Gaza City verblijven en daar ondergedoken leven en dit reeds sinds begin 2018.

De tegenpartij kan niet volstaan met blote beweringen dat indien Hamas het werkelijk gemunt zou hebben op verzoekende partij zij dan wel effectievere pogingen zouden ondernomen hebben om hun doel te bereiken en daaruit dan maar besluiten dat er geen geloof kan gehecht worden aan het asielaanvraag van verzoekende partij en de problemen die zij kent met Hamas.

De tegenpartij is eveneens de mening toegedaan dat de door verzoekende partij beweerde problemen ondermijnt worden door het feit dat de vader van verzoekende partij in augustus 2018 terugkeerde naar het ouderlijk huis.

Verzoekende partij wenst te verduidelijken dat de vader éénmalig terugkeerde naar diens huis, wat nog steeds zijn eigendom is, om te kijken of alles in orde was en om een aantal belangrijke documenten, zoals geboorteaktes en paspoorten te gaan ophalen.

Bovendien werd de vader reeds jarenlang lastig gevallen door Hamas met betrekking tot diens woonst.

Wat betreft de problemen die de broers van verzoekende partij kenden met Hamas, verwijst verzoekende partij naar haar verklaringen, waar zij duidelijk stelt dat zij geen kennis had van de details vermits zij trachtte om zich zo veel als mogelijk op haar studies te richten.

Ten slotte, met betrekking tot het verliezen van het paspoort en het kunnen voorleggen van een kopie van de eerste pagina van het paspoort, alsook van de pagina waarop het Turks visum werd aangebracht, wenst verzoekende partij er op te wijzen dat de kopie geen Turkse binnenkomst stempel vertoont, wat er op wijst dat deze kopie werd genomen alvorens zij Turkije betrad en dus logischerwijze reeds in Gaza werd genomen. Dit toont op zijn minst aan dat de tegenpartij niet gevolgd kan worden waar zij stelt dat "[h]et CGVS vermoedt dat u nog steeds in het bezit bent van uw origineel paspoort daar u klaarblijkelijk wel in staat bent om een kopie van de eerste pagina van uw paspoort voor te leggen, alsook van de pagina met uw Turks visum." (stuk 1, p. 3). In ieder geval dient men aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel te verlenen (zie infra)."

Daarna geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker betoogt vooreerst dat wegens de actuele humanitaire -en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo menonwaardig is dat de standaard van artikel 3 van het EVRM bereikt is en dat gesproken kan worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het mandaatgebied van het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) te verlaten. Bovendien kan aangetoond worden dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door Israël, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie 'Protective edge', de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde in augustus 2012 aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueerde de VN de situatie in Gaza en kwam het tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat en dat er zelfs sprake is van "de-development". In 2017 en 2018 verslechterde de humanitaire situatie verder op significante wijze. De economie in Gaza staat ondertussen op instorten met belangrijke gevolgen voor de levensstandaard en de humanitaire situatie. Dit is het gevolg van de restricties opgelegd door Israël evenals van de verminderde humanitaire internationale hulp en verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit die de gevolgen van de opgelegde restricties in het verleden matigden. De verwachting is dat de sociaal- economische situatie er verder op zal achteruitgaan gezien de beslissing van Israël om de enige commerciële grens met Gaza te sluiten. Anno 2018 leeft 53% van de Gazanen onder de armoedegrens, de laatste 10 jaar is het BBP gedaald met 5,3%, ongeveer 1,3 miljoen Palestijnen in Gaza zijn voedsel onzeker en de werkloosheidsgraad bedraagt 54,9%. De Gazanen zijn in het algemeen sterk afhankelijk van humanitaire hulp. Het budgettekort van UNRWA zal een belangrijke impact hebben op de voorziening van elementaire gezondheidszorg, onderwijs en voedsel. De Gazastrook blijft bovendien lijden onder aanzienlijke stroomonderbrekingen. De toegang tot drinkbaar water is kritiek. Ook de gezondheidszorg in Gaza, voor zover deze al bestaande is, staat op instorten. Gazanen zijn daarom afhankelijk van medische zorgen buiten Gaza. Israël is echter strenger geworden bij het toekennen van vergunningen en ook de medewerking van de Palestijnse Autoriteit voor het bekomen van deze vergunningen zou gebrekkig zijn. Dit kost mensenlevens. Het tekort aan infrastructuur en de financiële problemen van UNRWA hebben ook een impact op de kwaliteit van het onderwijs. Fundamentele basismensenrechten worden aan de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze ontzegd. Deze situatie maakt het onmogelijk een menswaardig bestaan te leiden en heeft een impact op het algemeen mentaal welzijn. Gezien de alarmerende cijfers en de neerwaartse spiraal waarin Gaza momenteel verkeert, acht verzoeker het meer dan aannemelijk dat hij persoonlijk getroffen zal worden door de hierboven beschreven humanitaire situatie.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Gaza. Hij wijst erop dat de burgerbevolking van Gaza het slachtoffer is geweest van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, met name *Operation Cast Lead* in 2008, *Operation Pillar of Defense* in 2012 en *Operation Protective Edge* in 2014. Daarnaast vinden er op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats waardoor Gazanen in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid leven. Verzoeker benadrukt dat de veiligheidssituatie in Gaza volatiel blijft en verwijst in dit verband naar het rapport "Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return" van UNHCR. In 2018 was er sprake van overmatig geweld door de *Israeli security forces* in de *Occupied Palestinian Territory* (inclusief Gaza), waarbij 299 Palestijnen gedood werden, waaronder 57 kinderen, en 28.878 gewonden vielen. Dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt volgens verzoeker aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten die vanuit Gaza werden afgevuurd en waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private- en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakte gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. Bovendien werden de grensovergangen tussen Gaza en Israël door de Israëlische autoriteiten tot nader order afgesloten en is toegang tot de visserszone in Gaza verboden. Volgens Gisha, een Israëlische ngo, maken deze maatregelen een collectieve bestraffing van de Gazaanse burgerbevolking uit. Dat de situatie op elk moment kan escaleren wordt volgens verzoeker verder aangetoond door het tweewekelijks rapport van OCHA in verband met de periode 12 tot en met 25 maart 2019, waaruit hij een passage citeert. De verschillende militaire operaties, waarbij cruciale civiele infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen,

Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza. Verzoeker wijst er voorts op dat er op 22 maart 2019 tijdens de Grote Mars van de Terugkeer 2 demonstranten gedood werden en 189 gewond, dat er tijdens de eerste verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer 4 doden vielen, waaronder 2 kinderen, dat er op 5 april 2019 tijdens de 53ste Grote Mars van de Terugkeer 144 demonstranten gewond geraakten en dat op 12 april 2019 één kind gedood werd en 125 demonstranten verwond werden. Sinds 30 maart 2018 staat de teller van Palestijnen die gedood werden in de Gazastrook op 280 en zijn er 16.105 gewonden. Verzoeker haalt vervolgens nog enkele incidenten aan van 3 mei 2019, 13 april 2019 en 4 mei 2019 en besluit dat het duidelijk is dat er wel degelijk sprake is van een uiterst volatiele situatie in de Gazastrook en dat deze veiligheidssituatie actueel nog steeds als problematisch aanschouwd dient te worden. Hij voegt hier nog aan toe dat het feit dat zijn ouderlijk huis zich bevindt in een zone van waaruit Hamas opereert, met zich mee brengt dat hij individueel meer risico loopt om door het geweld getroffen te worden. Bovendien leven de Gazanen onder het autoritair regime van Hamas dat bekend staat om zijn repressief regime en mensenrechtenschendingen op grote schaal. Volgens Human Rights Watch arresteert en foltert Hamas routinematig tegenstanders en personen die kritiek uiten op het regime. Niet enkel personen met een uitgesproken profiel zoals mensenrechtenactivisten, journalisten en Fatah-leden/sympathisanten worden vervolgd maar eveneens personen zonder specifiek profiel die zich bijvoorbeeld kritisch uitlaten op sociale media. Dit wordt mede aangetoond door de agressieve onderdrukking van de protesten georganiseerd onder de slogan "We want to live" die recent plaatsvonden in Gaza, aldus verzoeker, die ter staving van zijn betoog verwijst naar de rapporten "Two authorities, one way, zero dissent" van Human Rights Watch van oktober 2018 en "Another brutal crackdown by Hamas in Gaza" van Human Rights Watch van 20 maart 2018. Verzoeker wijst er ook op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onlangs nog oordeelde dat de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook dusdanig erg is en overging tot de erkenning van de vluchtelingenstatus van een Palestijn (cf. RvV 8 april 2019, nr. X).

Verzoeker vervolgt zijn betoog door te stellen dat in het onderzoek of de humanitaire of socio-economische omstandigheden een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) een onderscheid maakt tussen twee situaties. Wanneer de slechte humanitaire of socio-economische omstandigheden niet veroorzaakt worden door opzettelijke handelingen of nalatigheden van de publieke autoriteiten of niet-statelijke actoren, is er enkel sprake van een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden wanneer de humanitaire omstandigheden die pleiten tegen een verwijdering klemmend zijn. Dit is de redenering die in het arrest N. wordt vooropgesteld. In geval het risico op schadelijke socio-economische behandeling of schadelijke humanitaire omstandigheden veroorzaakt wordt door handelingen of nalatigheden van overheidsactoren of niet-overheidsactoren kunnen bepaalde levensomstandigheden wel gekwalificeerd worden als onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In dat geval wordt de verantwoordelijkheid van de verdragsluitende staten inzake non-refoulement uitgebreid. Dit is de benadering die in het arrest M.S.S. wordt gehanteerd. In dit arrest besloot het EHRM een hogere beschermingsstandaard op te leggen aan verdragsstaten die tevens Europese lidstaten zijn omdat ze specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen die door het Hof als kwetsbaar bestempeld werd en die volledig afhankelijk is van overheidssteun, namelijk asielzoekers. De draagwijdte van het arrest M.S.S. beperkt zich echter niet tot het specifieke kader van EU-verplichtingen. In het arrest Sufi & Elmi stelt het Hof een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM vast in toepassing van de M.S.S.-benadering voor wat betreft de omstandigheden in de ontheemden- (of *Internally displaced persons*, IDP's) en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia. De slechte humanitaire omstandigheden in de kampen zijn immers volgens het Hof hoofdzakelijk het gevolg van rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van de partijen in het conflict. Verzoeker merkt op dat Gaza net zoals de Westelijke Jordaanoever een door Israël bezet gebied is. Volgens het Internationaal humanitair recht is de bezettende macht, de Israëlische staat, verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de bevolking beschermd onder internationaal humanitair recht, met name de Gazaanse burgerbevolking. Gaza wordt, sinds de machtsovername door Hamas in juni 2007, door Israël beschouwd als "vijandige entiteit". Israël intensifieerde hierop de reeds bestaande blokkade en sloot het gebied hermetisch af. De militaire acties en de blokkade van de Gazastrook opgelegd door Israël maakt volgens de VN een collectieve bestraffing uit van de volledige bevolking van Gaza omwille van politieke redenen, aldus verzoeker, die nog stelt dat de desastreuze humanitaire situatie in Gaza het resultaat is van een illegale blokkade opgelegd door Israël en weerkerende militaire acties gericht op de burgerbevolking met als doel de onderwerping, afschrikking en collectieve bestraffing van de Palestijnse burgers. De systematische schendingen van internationaal humanitair recht en fundamentele mensenrechten zijn het gevolg van intentionele acties van de Israëlische staat.

De situatie verergert bovendien verder door de politieke verdeeldheid tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit. In april 2017 escaleerde de situatie met de door de Palestijnse Autoriteit ingevoerde maatregelen tegen de Gazastrook die een negatieve impact hebben op overheidstoelagen, elektriciteitsbevoorrading en de mogelijkheid van medische behandeling buiten Gaza. Hamas en de Palestijnse Autoriteit sloten, door bemiddeling van Egypte, op 12 oktober 2017 een verzoeningsakkoord waarbij de Palestijnse Autoriteit volledige controle kreeg over de Erez-, Kerem Shalom- en Rafah grensovergang. Dit leidde echter niet tot het terugdraaien van alle opgelegde restrictieve maatregelen, noch tot een verbetering van de humanitaire situatie. Integendeel, de opgelegde maatregelen blijven de toegang tot levensmiddelen voor veel Gazanen negatief beïnvloeden. Ondertussen staat het akkoord op losse schroeven omwille van substantiële meningsverschillen tussen beide partijen. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat in het onderzoek naar de vraag of een verwijdering naar Gaza zou neerkomen op een mogelijke inbreuk van 3 van het EVRM de M.S.S.-benadering moet worden toegepast. Wanneer de persoon zich in precare levensomstandigheden bevindt, kan de verwijdering een schending van artikel 3 van het EVRM inhouden. Dit is een situatie van extreme armoede gekenmerkt door de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften te voorzien in combinatie met kwetsbaarheid, het geringe vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn, aangegane EU-verplichtingen en internationale verplichtingen en de eventuele omstandigheid dat de precare leefomstandigheden het cumulatief gevolg zijn van algemeen geweld of discriminatie. Verzoeker meent dat, indien een persoon verplicht wordt om terug te keren naar Gaza, alwaar men kan spreken van een onmenselijke of vernederende situatie, dit een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Een persoon in Gaza verkeert immers, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissing, in de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Palestijnse vluchtelingen vormen bovendien op zich een bijzonder kwetsbare categorie doordat hun ontheemding bestendig is in hun statuut dat nooit echt oplost in een volwaardig burgerschap. Er is daarenboven geen sprake van enig vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn. Dat de situatie in Gaza een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM die gelijkgesteld kan worden met vervolging in de zin van het Verdrag van Genève werd overigens reeds bevestigd door de Raad (RvV 7 augustus 2015, nr. X, RvV 16 februari 2017, nr. X, RvV 31 juli 2017, nr. X en RvV 27 juni 2018, nr. X).

Wat betreft de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza, merkt verzoeker vooreerst op dat hij wel degelijk verklaringen heeft afgelegd waarin hij te kennen gaf dat hij in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond en dat de commissaris-generaal op dit punt gebruik maakt van een stereotiepe motivering die niet werd afgesteld op zijn specifieke situatie. Voorts stelt verzoeker vast dat de commissaris-generaal zich voor de beoordeling van de (on)mogelijkheid om via de Rafah grensovergang terug te keren naar de Gazastrook baseert op objectieve landeninformatie weergegeven in de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 28 november 2018, geüpdatet op 28 februari 2019 en 25 maart 2019. Op basis van deze informatie acht verzoeker volgende elementen relevant bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is:

- Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gemakkelijk bekomen kan worden via de Palestijnse Missie in Brussel. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort. Het CGVS stelt dat, tenzij de persoon Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza.

De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas.

- De Egyptische autoriteiten hebben *Egyptair* gemachtigd Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Caïro naar Rafah wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie en pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende *checkpoints* waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een '*unpredictable gateway*'. Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen gepleegd worden door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die het

busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligd, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen.

- Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend.

Hieruit volgt volgens verzoeker dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza belemmeren. Hij merkt op dat de commissaris-generaal voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai de maatstaven van de subsidiaire bescherming toepast, terwijl volgens het standpunt van UNHCR inzake artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet dient aangetoond te worden dat de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van dit geweld en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel geïsoleerd te worden. Verzoeker wijst erop dat de Raad in twee recente arresten de weigeringsbeslissing van het CGVS vernietigt ten aanzien van Palestijnen afkomstig uit Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève vallen, omdat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseert zich hiervoor op actuele informatie waaruit blijkt dat de Rafah grensovergang opnieuw gesloten werd omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder controle is van Hamas. De Raad stelt tevens dat de COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie*" van 7 juni 2018, op basis waarvan het CGVS concludeert dat de veiligheidssituatie in het Noorden van de Sinai verbeterd is, onvoldoende actueel is. De Raad wijst er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de Rafah grensovergang vervoerd worden, beveiligd wordt door de Egyptische politie, die samen met het leger doelwit zijn van de extremistische groeperingen actief in het gebied. Het tart volgens verzoeker de verbeelding dat het CGVS lijkt te suggereren dat het voor Palestijnse vluchtelingen mogelijk is om onder politie of militaire begeleiding via Sinai, en uiteindelijk de Rafah grensovergang, Gaza te bereiken. Dit staat volledig haaks op het reisadvies dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken van België aan haar eigen onderdanen geeft en waaruit verzoeker een passage citeert. Er wordt ten stelligste afgeraden om naar Sinai te reizen, er wordt gesteld dat de Rafah grensovergang niet altijd open is en er wordt aangeraden om zich niet in de nabijheid van leger- of politievoertuigen te begeven. Er wordt met andere woorden een andere maatstaf gehanteerd voor de eigen bevolking dan voor Palestijnse vluchtelingen, die op zich al een meer kwetsbare groep vormen. Verzoeker verwijst ten overvloede nog naar de reisadviezen van Frankrijk en Nieuw-Zeeland en naar het feit dat recentelijk de luchtvaartmaatschappijen *British Airways* en *Lufthansa* omwille van veiligheidsredenen alle vluchten naar Caïro opgeschort hebben. Verzoeker merkt nog op dat de Raad oordeelt dat ook voor Palestijnen van Gaza die niet onder UNRWA-mandaat vallen, en waarop artikel 1, D van het Verdrag van Genève bijgevolg niet van toepassing is, de mogelijkheid tot terugkeer een belangrijke overweging vormt bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het element van terugkeer dient volgens de Raad betrokken te worden bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het feit dat een Palestijn om Gaza te bereiken door onveilig gebied, met name de Egyptisch Sinai, moet reizen een wezenlijk element bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. De Raad past hiervoor *mutatis mutandis* de redenering van het EHRM in het arrest Salah Sheekh en de rechtspraak van de Raad van State toe, waarbij rekening wordt gehouden met het reële risico op ernstige schade dat een persoon mogelijks bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen omdat hij binnen dat land door onveilige gebieden moet reizen om zijn bestemming te bereiken. Verzoeker wenst in dit verband nog de aandacht te vestigen op het rapport "*Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return*" van UNHCR van 13 februari 2018. Verzoeker is zich er van bewust dat deze informatie dateert van meer dan een jaar geleden, maar is er van overtuigd dat het een goed zicht schept op de situatie in het nabije verleden en de verwachtingen die men kan hebben naar de toekomst toe. Verzoeker wijst er bovendien op dat de transporten naar de doorgang te Rafah enkel en alleen vertrekken indien deze doorgang daadwerkelijk open is. Tot dat moment worden Palestijnen in detentie gehouden in de luchthaven van Caïro en dit voor onbepaalde termijn, alleszins totdat de doorgang terug vrij is, wat onzeker kan zijn gezien de huidige omstandigheden. Onderweg wordt er op regelmatige wijze halt gehouden bij de verschillende checkpoints. Eén bepaalde stop betreft de overgang van het Suez kanaal, waar Egypte de

brug heeft afgesloten en de overtocht per ferry gebeurd. De wachttijden kunnen lang zijn vooraleer men deze oversteek kan maken. Tot slot betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal van de actuele veiligheidssituatie in de Sinai. Hij haalt in dit verband het artikel "*Despite military campaign, security concerns persist in Egypt's North Sinai*" van 21 februari 2019, het rapport "*Human Rights in the Middle East and North Africa: Review Of 2018 – Egypt*" van Amnesty International van 26 februari 2019, het rapport "*Egypt, events of 2018*" van Human Rights Watch, het artikel "*Egypt's Sinai, war on terror, and the 'deal of the century'*" van Al Jazeera van 3 juli 2018, het artikel "*Égypte: un attentat-suicide fait sept morts dans le Sinai*" van BBC van 9 april 2019, het artikel "*Military launches raids, airstrikes in North Sinai following deadly militant attack on checkpoint*" van Madamasr van 21 februari 2019 en het artikel "*Map update: security situation in Egypt's north Sinai*" van South Front van 26 februari 2019 aan. Hij besluit hieruit dat er, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, wel degelijk praktische en veiligheidsobstakels in de weg staan van een veilige terugkeer naar Gaza via de grensovergang te Rafah.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 10 maart 2020 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 voegt en refereert aan de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2019 en de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*" van 10 september 2019.

2.2.3. Bij een aanvullende nota van 11 maart 2020 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet *screenshots* van *Google Maps* (stuk 1) en een factuur van gas en elektriciteit, met voor eensluidend verklaarde vertaling van het Arabisch naar het Nederlands (stuk 2) neer.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker kleurenkopieën van de bij zijn aanvullende nota neergelegde *screenshots* van *Google Maps* neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale

bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden zouden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen dus algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven, doch in geen geval een automatische inhouden voor personen die zich op het Verdrag van Genève *iuncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel, dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.2.3. De Raad benadrukt ten slotte dat verzoeker de schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de

toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben, nu (i) het gegeven dat zijn zus H. en zijn twee broers erkend werden als vluchteling niet betekent dat hij *ipso facto* dient erkend te worden als vluchteling, (ii) er bedenkingen worden geuit bij zijn reactie toen hij op 25 september 2017 met de drie Hamasleden geconfronteerd werd, (iii) hij na zijn vrijlating op 30 september 2017 zonder meer terugkeerde naar zijn ouderlijke verblijfplaats, die de kern uitmaakte van de door hem beweerde problemen, (iv) het niet aannemelijk is dat hij, hoewel hij een oproepingsbrief ontving en hieraan geen gevolg gaf, probleemloos de rest van zijn verblijf tot aan zijn vertrek op 17 december 2017 in Gaza kon doorbrengen, (v) zijn vader in augustus 2018 zonder hoogdringende aanleiding naar het ouderlijk huis terugkeerde, (vi) hij spreekt over de problemen die zijn broers kenden met Hamas, doch deze problemen niet nader kan omschrijven, (vii) zijn niet coherente en leugenachtige verklaringen met betrekking tot zijn periodes in het buitenland zijn oprechtheid in zeer sterke mate ondermijnen, en (viii) hij er niet in geslaagd is om met de door hem neergelegde documenten deze appreciatie om te buigen, omdat (B) hij zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn ongeloofwaardig bevonden asielaas, omdat (C) uit zijn verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zodat niet kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, omdat (D) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (E) het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren en hij niet heeft aangetoond dat er omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah in zijn hoofde een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. X).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook vreest dat hij door Hamas zal worden opgesloten of vermoord. Hij zou op 25 september 2017 zijn tegengehouden door drie leden van Hamas, die hem vroegen om zijn vader te overtuigen om het ouderlijk huis aan hen te verkopen. Verzoeker zou dit geweigerd hebben en vijf dagen opgesloten zijn geweest. Hij zou tevens een document hebben moeten ondertekenen dat hij hierover zou zwijgen en geen procedure zou starten. Na zijn vrijlating zou verzoeker de militaire wapens van Hamas verplaatst hebben, verder weg van zijn huis. Verzoeker denkt dat ze hem toen misschien gezien hebben en dat ze het daarom op hem gemunt hebben. Op 19 oktober 2017 zou verzoeker van Hamas een oproepingsbrief hebben ontvangen, waarin ze hem tevens lieten weten dat zijn einde nadert. Op 7 december 2017 zou verzoeker Gaza verlaten hebben.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker ter staving van zijn vluchtproblemen een fotokopie van de oproepingsbrief voorlegt (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 19, map met 'documenten', nr. 5). Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. X). Voor het overige legt verzoeker ter staving van zijn vluchtproblemen geen enkel dienstig stuk voor. Over de overige door verzoeker

tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“De kopie van de pagina’s uit uw paspoort, uw originele identiteitskaart, uw originele geboorteakte en uw studiedocumenten hebben betrekking op uw identiteit en uw herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. (...) Het document dat u neerlegt aangaande de schade aan het huis door de oorlog van 2014 dient op zich niet betwist te worden, maar uit dit document valt geenszins uw persoonlijke vrees af te leiden. Hetzelfde geldt voor de documenten die u neerlegt aangaande de problemen van uw broer Mu. (...). Dit hoeft op zich niet betwist te worden, maar hieruit kunnen evenmin de door u beweerde problemen worden afgeleid.”

Gezien de voorgaande vaststellingen en redenen, oordeelt de Raad dat verzoeker geen sluitend bewijs voorlegt van zijn verklaringen over de redenen waarom hij Gaza verlaten heeft. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde stukken, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Wat dit betreft, volgt de Raad de commissaris-generaal waar hij het volgende stelt:

“Wat verder uw oprechtheid in zeer sterke mate ondermijnt zijn uw niet coherente en leugenachtige verklaringen met betrekking tot uw periodes in het buitenland (CGVS 1 p.11-13, CGVS 2 p.7-8). Bij nazicht van uw Instagramprofiel vond het CGVS foto’s terug die u niet overeen kwamen met de verklaringen die u ten overstaan van het CGVS had afgelegd. Zo blijkt uit foto’s op uw Instagramprofiel dat u aanwezig was in Indonesië, terwijl u aangeeft bij het CGVS dat dit in Turkije was (CGVS 1 p. 12-13) en u dit later bijschaafde dat het in Maleisië (CGVS 2 p.3) was. Hoewel u duidelijk gevraagd werd of u nog in andere landen bent geweest, geeft u aan van niet (CGVS 2 p.3, 8). Na confrontatie met de info waarover het CGVS beschikte en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, geeft u uiteindelijk toe dat u toch in Indonesië bent geweest (CGVS 2 p.8). Al deze vaststellingen hebben tot gevolg dat het CGVS zeer sterke vermoedens heeft dat u informatie bewust achterhoudt om het CGVS te misleiden. Het hoeft niet te verwonderen dat dit in ernstige mate afbreuk doet aan uw algehele geloofwaardigheid. Over uw paspoort geeft u aan dat u dit niet kan voorleggen omwille van het feit dat u het bent kwijtgespeeld (CGVS 1 p. 11, CGVS 2 p. 7). Het CGVS aanvaardt deze uitleg niet voor het ontbreken van een dergelijk essentieel document om uw reisweg en verblijf in het buitenland te staven. Het CGVS uit sterke vermoedens dat u bewust uw paspoort niet voorlegt om haar te misleiden.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Het hoeft geen betoog dat deze vaststellingen een impact hebben op verzoekers algemene geloofwaardigheid.

In het licht van de eerdere spanningen die er volgens verzoeker waren tussen zijn familie en Hamas, uit de commissaris-generaal voorts terecht bedenkingen bij verzoekers reactie toen hij met de drie leden van Hamas geconfronteerd werd. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“U geeft immers aan dat uw vader reeds in het verleden in aanraking kwam met Hamas omwille van de ligging van uw ouderlijke huis: “Ons huis lag in een regio waar er veel gronden worden gebruikt om tunnels te graven. Er worden veel wapens verborgen. Het was een ‘hete’ regio. Ze hebben mijn vader meerdere keren gevraagd om zijn huis en zijn eigendom voor hun vrij te laten.” (CGVS 2 p.4). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat uw vader uw broers reeds naar het buitenland had gestuurd omwille van de problemen die ze kenden met Hamas, maar waarover u niet veel weet te vertellen (CGVS 1 p.9, CGVS 2 p.5-6). In dit licht plaatst het CGVS vraagtekens bij uw reactie op het moment dat u geconfronteerd werd met de drie Hamasleden die uw hulp vroegen uw vader te overtuigen het huis te verkopen. U geeft aan dat u hen van antwoord diende: “Nee, ik kan niet helpen. Ons huis wordt verwoest, schade, door jullie. Mijn broer raakte gewond, ook door jullie.” (CGVS 2 p.6) en dat u als gevolg hiervan vijf dagen door hen werd meegenomen en opgesloten (CGVS 1 p.7, CGVS 2 p.6). Gezien de spanningen tussen uw familie en Hamas, vindt het CGVS het merkwaardig dat u zich niet op een voorzichtigere manier opstelde ten opzichte van die drie Hamasleden. U was er zich immers van bewust dat uw broers Gaza dienden te verlaten omwille van problemen met Hamas, alsook dat uw vader reeds eerder met hen in aanraking was gekomen. U kon er toch niet van uitgaan dat het weerwerk dat u bood geen negatieve reactie zou uitlokken. In het licht van de spanningen met Hamas en uw familie, vindt het CGVS het opmerkelijk, om niet te zeggen ongeloofwaardig, dat u niet voorzichtigter gehandeld heeft.”

Verzoeker voert aan dat deze motivering geen steek houdt nu er diverse manieren zijn waarop personen in dezelfde situatie kunnen reageren. Hij meent dat zijn reactie logisch en natuurlijk is, gezien de diepgaande haat die hij tegenover Hamas voelde omwille van de problemen die deze organisatie

voor zijn familie had veroorzaakt. Dat verzoeker een dergelijke haat voelde tegenover Hamas staat er evenwel niet aan in de weg dat het, gezien de spanningen tussen Hamas en zijn familie en de gevaarlijke regio waar hij woonde, weinig aannemelijk is dat hij zich niet voorzichtiger had opgesteld.

Ook bij verzoekers gedrag na zijn vrijlating kunnen bedenkingen worden geplaatst:

“Wat verder de door u beweerde vrees ondermijnt is de vaststelling dat u na uw vrijlating op 30 september 2017, zonder meer terugkeert naar uw ouderlijke verblijfplaats (CGVS 2 p.4). Deze houding vindt het CGVS niet aannemelijk daar uw ouderlijke verblijfplaats de kern uitmaakt van de door u beweerde problemen (CGVS 1 p.7, CGVS 2 p.6). Deze appreciatie wordt verder kracht bijgezet gezien de reeds genoemde spanningen omwille van de locatie van uw ouderlijk huis. Aangezien uw familie al geconfronteerd werd met problemen die u, gezien de familiale context, zeker niet onbekend waren, kan er verwacht worden dat u zich niet zonder meer opnieuw zou begeven naar de plaats waar de grondslag van uw problemen te vinden is. Het feit dat u zonder meer na uw vrijlating naar huis terugkeerde en u daar woonachtig bleef tot u een oproepingsbrief ontving, doet dan ook afbreuk aan de door u beweerde vrees. In het kader van die oproepingsbrief geeft u aan dat u niet weet om welke reden u die ontving, u geeft aan dat dit mogelijk zou kunnen omdat ze u gezien zouden hebben toen u hun wapens verplaatste (CGVS 2 p.6-7). Het CGVS valt in herhaling, wanneer ze aangeeft dat ze dit gedrag, dat u openlijk inging tegen hen, moeilijk kan plaatsen gezien de reeds eerdere familiale problemen met Hamas die zich hadden voorgedaan en waardoor zelfs uw broers Gaza dienden te verlaten. Dit alles doet afbreuk aan de door u beweerde problemen.”

Hoewel verzoeker enigszins kan worden gevolgd waar hij stelt dat hij er na het ondertekenen van het document van overtuigd was dat de situatie getemperd was, biedt hij geen verklaring voor zijn totaal onverantwoorde gedrag om in de gegeven situatie wapens van Hamas te gaan verplaatsen. Een dergelijk gedrag acht de Raad totaal niet aannemelijk.

Verder bevat de bestreden beslissing nog de volgende pertinente overwegingen:

“Verder vindt het CGVS het niet aannemelijk dat u, hoewel u een oproepingsbrief ontving en hier geen gevolg aan gaf, probleemloos de rest van uw verblijf in Gaza, dus tot aan uw vertrek op 17 december 2017, kon doorbrengen (CGVS 1 p.7, CGVS 2 p.6). Het feit dat u aangeeft geen problemen te hebben gekend daar u ondergedoken leefde bij een vriend van uw vader doet hieraan geen afbreuk (CGVS 1 p.7, CGVS 2 p.6-8). Indien Hamas het effectief op u gemunt zou hebben, kan er verwacht worden, gezien de reputatie van Hamas en de reeds bestaande familiale spanningen, dat Hamas effectievere manieren zou ondernomen hebben om hun doel te bereiken. U geeft zelfs aan dat de Gazastrook klein is (CGVS 1 p.5), waardoor het niet onmogelijk is om hun doelwit te vinden, temeer ervan uitgegaan kan worden dat deze groepering beschikt over een uitgebreid netwerk. Bovendien kan er verwacht worden dat Hamas, indien ze het effectief op u gemunt hadden, uw overige familieleden die woonachtig waren in Gaza, niet ongemoeid zouden laten om druk op hen uit te oefenen. Het gegeven dat u probleemloos, sinds uw vrijlating op 30 september 2017, tot aan uw definitief vertrek op 17 december 2017, in de Gazastrook kon verblijven, mag niet los gezien worden van de context van de spanningen tussen uw familie en Hamas en doet in sterke mate afbreuk aan de door u beweerde vrees.”

Verzoeker betoogt dat hij duidelijk verklaard heeft dat hij bij een vriend van zijn vader was ondergedoken. Hij beperkt zich echter tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft. Het louter herhalen van de eerder afgelegde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Waar verzoeker nog bijkomend opmerkt dat het huis waar hij was ondergedoken zich ver van de bewoonde wereld, in een agrarisch gebied, bevond waardoor het aanzienlijk moeilijker was voor Hamas om hem daar op te sporen, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien doet deze summiere uiteenzetting zowel afbreuk aan de slagkracht van de door verzoeker opgegeven actor van vervolging als aan de ernst van zijn problemen met Hamas. Dat verzoekers ouders momenteel in Gaza City zouden verblijven en daar sinds begin 2018 ondergedoken zouden leven, doet verder geen afbreuk aan de hierboven aangehaalde motieven. Verzoekers voorgehouden problemen met Hamas worden overigens verder ondermijnd door zijn verklaring dat zijn vader in augustus 2018 nog zonder hoogdringende aanleiding terugkeerde naar het ouderlijke huis:

“U geeft aan dat uw vader samen met uw moeder naar Gaza City verhuisde omdat “Hij werd vaak lastiggevallend en er waren veel problemen in onze regio, daarom is hij verhuisd. Hij wordt bedreigd door Hamas. ... Je kan zeggen dat hij zich verstoopt heeft. ... Hamas bedreigde hem direct met moord, als hij

ons huis niet aan hem verkoopt.” (CGVS 2 p.4, 5). Alsook “Mijn vader verblijft in Gaza stad, ver van ons ouderlijk huis. Eigenlijk gaat niemand terug naar ons ouderlijk huis, om niet opnieuw met Hamas in contact te komen.” (CGVS 2 p.7). Het hoeft niet te verwonderen dat deze verklaringen in sterke mate genuanceerd worden daar u aangeeft dat uw vader in augustus 2018 naar het ouderlijke huis terugkeerde. Indien er een dermate bedreiging vanwege Hamas uitgaat, waarbij uw vader bedreigd werd vermoord te worden, kan er verwacht worden dat er alles in het werk gesteld zou worden om de ouderlijke woonst te vermijden. U hiermee geconfronteerd, zegt u “Mijn vader was gewoon op bezoek, om het huis te checken.” (CGVS 2 p.7). Hieruit blijkt dat er geen hoogdringende aanleiding was die uw vader noodzaakte om naar het huis terug te keren. Het hoeft niet te verwonderen dat ook deze vaststelling in sterke mate afbreuk doet aan de door u beweerde vrees.”

Waar verzoeker in het verzoekschrift verduidelijkt dat zijn vader éénmalig terugkeerde naar zijn huis “om te kijken of alles in orde was en om een aantal belangrijke documenten, zoals geboorteaktes en paspoorten te gaan ophalen”, beperkt hij zich tot een summiere verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen, zonder deze evenwel *in concreto* te weerleggen. Deze verklaring is bovendien in strijd met zijn verklaring op het CGVS dat zijn vader daar gewoon op bezoek was, om het huis te checken. Van het ophalen van belangrijke documenten heeft verzoeker bij het CGVS geen gewag gemaakt. Dat verzoekers vader nog naar zijn huis terugkeerde klemt des te meer nu hij, zoals verzoeker in het verzoekschrift terecht opmerkt, “reeds jarenlang lastig gevallen (werd) door Hamas met betrekking tot diens woonst”.

Ten slotte bevat de bestreden beslissing nog de volgende terechte overwegingen:

“Wat verder de oprechtheid van de door u beweerde problemen in sterke mate ondermijnt zijn de volgende bezwarende vaststellingen. Zo is er de vaststelling dat u, hoewel u spreekt over de problemen die uw broers kenden met Hamas, deze problemen niet nader kan omschrijven (CGVS 1 p.8-9, CGVS 2 p.5-6). Het CGVS staat hier wantrouwig tegenover, daar er verwacht kan worden dat u hierover meer zou kunnen vertellen gezien u aangeeft dat uw familieleden omwille hiervan de Gazastrook dienden te verlaten en er toch van uitgegaan kan worden dat hier binnen de familie over zou zijn gesproken.”

Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar zijn verklaringen dat hij geen kennis had van de details omdat hij zich zo veel als mogelijk op zijn studies trachtte te richten, slaagt verzoeker er niet in deze motieven te ontcrachten, laat staan te weerleggen. De Raad herhaalt dat het aan verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Deze verklaringen, die eerder getuigen van een zekere onverschilligheid ten aanzien van de problemen van zijn familie met Hamas, doen overigens tevens afbreuk aan de eerder aangehaalde “diepgaande haat” die verzoeker tegenover Hamas zou hebben gevoeld omwille van de problemen die Hamas voor zijn familie had veroorzaakt, waarmee verzoeker zijn gedragingen tegenover de leden van Hamas die hem op 25 september 2017 hadden benaderd trachtte te verschonen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd dat zijn persoonlijke problemen met Hamas niet aannemelijk maakt.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëliisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëliische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

Verzoeker is van mening dat wegens de actuele humanitaire -en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo mensonwaardig is dat de standaard van artikel 3 van het EVRM bereikt is en dat er kan worden gesproken van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de

verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwist of ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “*Operatie Beschermd Rand*” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëliëse autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëliëse blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker verwijst naar de arresten *M.S.S. tegen Griekenland en België* en *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, wijst de Raad erop dat opdat de overwegingen in het arrest *Sufi en Elmi* van 28 juni 2011 naar analogie kunnen toegepast worden, verzoeker dient aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt of dat de situatie van Palestijnen in de Gazastrook vergelijkbaar is met de situatie in de ontheemden- en vluchtelingenkampen te Somalië en Kenia, *quod non in casu*, zoals ook blijkt uit het voorgaande. Verzoeker is overigens geen vluchteling of ontheemde (adm. doss., stuk 12, notities van het persoonlijk onderhoud van 18 september 2018, p. 2). Bovendien is het niet zo dat de Israëliëse overheid weigert om (inter)nationale hulporganisaties toe te laten in de Gazastrook, noch kan gesteld worden dat Gazanen geen toelating hebben om de Gazastrook te verlaten, al is de mogelijkheid tot in- en uitreis afhankelijk van de opening van de grenspost te Rafah. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëliësch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekers situatie dient dan ook te worden beoordeeld volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw bachelordiploma behaald heeft en dat u in Gaza gewerkt heeft als boekhouder (CGVS 1 p. 6). Hieruit blijkt dat u over een degelijke scholing beschikt, alsook over een dosis professionele ervaring wat uw kansen op de arbeidsmarkt bij terugkeer naar de Gazastrook vergroot. Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat uw beide ouders werkzaam zijn als leerkracht (CGVS 1 p.3, CGVS 2 p.4-5). U geeft aan dat hun financiële situatie niet meer is zoals vroeger, maar dat ze kunnen voorzien in hun basisbehoeften (CGVS 2 p.5). Tevens is het ouderlijke huis waar u opgegroeide in eigendom van de familie (CGVS 2 p.5). Over uw broer Mo. (...) die in de Gazastrook verblijft, geeft u aan dat hij een woning in eigendom heeft en dat hij zich bezighoudt met het kopen en verkopen van goederen (CGVS 2 p.5). Uw broer Mu. (...) verblijft bij uw broer Mo. (...) in de Gazastrook (CGVS 2 p.6). Omwille van de fysieke schade die hij geleden heeft in 2015, krijgt hij maandelijks een uitkering via de Palestijnse Autoriteit te Ramallah (CGVS 1 p.8). U weet niet of uw broer deze op heden nog ontvangt. Uw broer Mu. (...) werkt als ambtenaar voor een liefdadigheidsorganisatie (CGVS 1 p.8, CGVS 2 p. 6). U geeft aan dat u in contact bent met uw familieleden die in Gaza verblijven (CGVS 2 p.9). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer niet zou kunnen rekenen op hun steun.

Daarnaast wil het CGVS tevens aanstippen dat u aangeeft dat u in 2017 om aan toerisme te doen voor een aantal weken naar Maleisië en Indonesië bent gereisd (CGVS 2 p.3, 8). Hieruit blijkt tevens dat u over een degelijke financiële draagkracht beschikt, dit behoeft op zich geen verdere uitleg. Bovendien blijkt uit uw verklaringen ten overstaan van DVZ dat uw vader 4000 dollar heeft betaald voor uw uitreis uit Gaza, waaruit blijkt dat uw vader toch enige financiële draagkracht heeft of op zijn minst in staat was een dergelijk bedrag bij elkaar te sprokkelen. In Turkije contacteerde u een smokkelaar die u 6000 dollar betaalde (Verklaring DVZ punt 30). Het feit dat u en uw familie in staat waren een dergelijk bedrag bij elkaar te krijgen, wijst er eveneens op dat jullie niet onbemiddeld waren en/of op zijn minst mensen kenden die hierbij konden helpen.”

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting, dit te meer gelet op zijn profiel evenals het profiel van zijn familie. Bijgevolg kan verzoeker niet volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift – en in zijn aanvullende nota van 11 maart 2020 – louter tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee echter geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad kan aan het voorgaande geen afbreuk doen. De Raad benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen dient onderzocht te worden.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinaï en betoogt dat er praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 28 februari 2019, de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 25 maart 2019 en de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over een identiteitskaart, zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort te bekomen en terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk, 2 getiteld "*Situation sécuritaire dans le Sinai Nord*") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de "*Comprehensieve Operatie Sinai 2018*", die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen

besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaiï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaiï te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaiï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaiï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende reisadviezen voor Egypte, rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van die aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinaiï in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinaiï nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is bijgevolg mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week open (van zondag tot en met donderdag). De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het

indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus “Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza” van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van *Egyptair*. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met *Egyptair*. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat *supra*, onder punt 2.3.4., werd uiteengezet, blijkt immers dat aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas geen geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. In zoverre hij verwijst naar de arresten nrs. 215 224 en 216 474 van respectievelijk 16 januari 2019 en 7 februari 2019 van de Raad, volstaat het erop te wijzen dat de informatie waarop het CGVS zich in de betreffende dossiers baseerde en die door de Raad onvoldoende actueel en/of volledig werd geacht, reden waarom werd overgegaan tot vernietiging van de toen bestreden beslissingen, ondertussen geüpdatet werd. De Raad benadrukt bovendien nogmaals dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico

loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, wat een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 31 mei 2019 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie "*Operatie Beschermde Rand*" startte. In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van "*de Grote Mars van de Terugkeer*". Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden). De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers. Sinds begin november 2018 nam het gebruik van geweld tijdens de protesten af. Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlische grens over te steken.

Voorts leest de Raad in de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2019 en de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*" van 10 september 2019 dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 Palestijnen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op

22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia, waarbij ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een *drone* die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid.

Ook in 2019 werden Palestijnen getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van "*de Grote Mars van de Terugkeer*". Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename van geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. OCHA registreerde van 30 maart 2018 tot 30 april 2019 156 Palestijnse slachtoffers, waaronder 43 kinderen, en 31.249 gewonde Palestijnen in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van "*de Grote Mars van de Terugkeer*". In de periode van april tot en met augustus 2019 zouden er volgens OCHA langs Palestijnse kant 55 doden en ongeveer 5800 gewonden zijn bij het conflict.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("*zone-tampon*"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de door verzoeker in zijn aanvullende nota van 11 maart 2020 aangehaalde informatie blijkt dat de hierboven uiteengezette situatie zich ook recent voortzet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen en mee in aanmerking genomen de vaststellingen uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018, dient te worden besloten dat, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld, zoals ook in 2019 meermaals is gebeurd, er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker meent weliswaar dat het feit dat zijn ouderlijk huis zich bevindt in een zone van waaruit Hamas opereert, met zich mee brengt dat hij individueel meer risico loopt om door het geweld getroffen te worden, doch gaat voorbij aan de pertinente overweging in de bestreden beslissing dat zijn ouders intussen verhuisd zijn naar Gaza City om aan deze situatie te ontkomen en dat er bijgevolg geen reden is waarom hij hier niet terecht zou kunnen. Verzoeker betwist deze motivering niet, zodat deze overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen. De bij de aanvullende nota van 11 maart 2020 gevoegde *screenshots* van *Google Maps* en de factuur van gas en elektriciteit, waarmee verzoeker tracht aan te tonen dat zijn ouderlijk huis op slechts anderhalve kilometer van de militaire grens met Israël verwijderd is, worden dan ook niet dienstig bijgebracht.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN